

Những Bản Nhạc
Về Mùa Xuân của
Nhạc Sĩ Thanh Trang

- Bài Hát Mùa Xuân
- Ngày Tháng Nào Yêu Em
- Vần Thơ Xuân Cho Em
- Mùa Xuân Ngày Trở Lại
- Mùa Xuân Quê Tôi
- Đi Giữa Mùa Xuân
- Như Còn Đây Mùa Xuân
- Mùa Xuân Nơi Xa
- Có Sớm Ta Về

Bài hát mùa Xuân

Thanh Trang

Nào cùng nhau ta mừng đón Xuân

Nào cùng vui cho tròn tháng năm

Mùa Xuân đến không còn giá băng

Bông vui tiếng chim trời hát vang!

Xuân yên vui, Xuân đến cho ta niềm tin sáng ngời!

Xuân muôn nơi, Xuân hứa cho nhân loại ngày vui mới

Xuân quê tôi, sông núi kia giao hòa niềm phơi phới

Xuân đến rồi, cùng góp muôn bàn tay chung xây đời!

Nào cùng đi chung nhịp sống vui!

Nào cùng đi, muôn lòng thắm tươi

Bông Xuân ấm như từng mái tranh

Tinh Xuân thắm như đồng lúa xanh!

Thanh Trang

Nhạc Sĩ Thanh Trang & Ban Sống Xanh (California - USA) – 2010

Bài hát mùa Xuân

Rit. sf F

The image shows a musical score for the song 'Bài hát mùa Xuân'. It consists of seven staves of music in a 3/4 time signature with a key signature of one flat (B-flat). The melody is written on a treble clef staff. The lyrics are in Vietnamese. The score includes dynamic markings like 'mf' and 'sf', and performance instructions like 'Rit.' and 'Cresc.'. There are also some handwritten annotations in red ink, such as 'Cresc.' and 'đến', and some faint blue markings.

Nào cùng nhau ta mừng đón Xuân

Nào cùng vui cho tròn tháng năm!

Mùa Xuân đến không còn giá băng

Lòng vui tiếng chim trời hót vang!

Xuân yên vui, Xuân cho ta niềm tin sáng

ngời! Xuân muôn nơi, Xuân hứa cho nhân

Thanh-Trang

loại ngày vui mới! Xuân quê tôi, sông
mũi kia giao hòa niềm phơi phới! Xuân đến
rời! cùng góp muôn bàn tay chung xây đời!
Nào cùng đi chung nhịp sống vui!
Nào cùng đi muôn lòng thắm tươi!
Lòng Xuân ấm như từng mái tranh!
Tình Xuân thắm như đồng lúa xanh!

Chords: Cmaj7, F, Bb, Cmaj7, F, C, F, Bb, F, C, F

VỀ "BÀI HÁT MÙA XUÂN"

Những bài hát về mùa Xuân của ta từ xưa đến nay phải nói là nhiều! Những bài hát có nhắc nhở đến mùa Xuân (hay các mùa khác, ngoại trừ mùa Hè, chả biết lý do vì sao, có thể tại mùa Hè nóng nực quá nên các nhạc sĩ lo trốn nắng, trốn nắng thì không thấy trời đất gì nữa nên không tìm ra hứng chăng?) thì phải nói là đếm không xuể! Thế nhưng các bài hát thuộc dạng đồng ca hay hợp ca thì lại không có bao nhiêu.

Trước thập niên 50 thì Xuân đến, Tết đến, bài hát không thể thiếu trong các chương trình phát thanh ở các Đài bên nhà là bài "Xuân và tuổi trẻ", nhạc của La Hối (người Trung Hoa) và lời của Thế Lữ. Bài hát thật hay, thật tươi sáng. Giai điệu đã đẹp, mà phần lời lại còn là của một nhà Thơ ("Mới") nổi tiếng thì tưởng khỏi cần phải bàn! Giữa thập niên 50, bài "Ly rượu mừng" của Phạm Đình Chương xuất hiện. Có một nhà văn nhà thơ nào đấy đã từng có ý kiến là "Tết đến không có bài "Ly rượu mừng" thì kể như không phải là Tết"! Thì cũng có lý; đối với những tâm hồn yêu nhạc. (Bởi bằng không thì sẽ có người nói rằng không cho đốt pháo thì không phải là Tết; hoặc không cho chơi "Bầu Cua Cá Cọp" vào những ngày đầu năm thì không phải là Tết"! v.v..)

" Một ngày mùa Xuân, Tết đến, khoảng gần giữa thập niên 80, tôi đi quanh quẩn trên đường phố Sài Gòn, nhớ những mùa Xuân xưa. Không còn nghe "Xuân và tuổi trẻ", không còn nghe "Ly rượu mừng", không còn nghe những bài hát - loại đồng ca- về mùa Xuân. Nói chung là chẳng còn nghe những bài nào có nhắc đến chữ "Xuân" của các nhạc sĩ xưa kia sáng tác dưới chính thể Việt Nam Cộng Hoà! Về nhà, tôi viết hai bài: bài "Nhớ em một ngày nắng Sài Gòn" và bài "Bài hát mùa Xuân". Quỳnh Giao là người đầu tiên hát bài này (Hoà âm của Duy Cường). Đây là món "quà Xuân" mà tôi muốn gửi đến mọi người, cho dù mùa Xuân ở ngoài trời có đến hay không hoặc đã đến hay chưa. Thơ Xuân Diệu từng có câu:

*" Xuân ở giữa mùa Đông khi nắng hé
Giữa mùa Hè khi trời biếc sau mưa
Giữa mùa Thu khi gió sớm bay vừa
Lùa thanh sắc ngẫu nhiên trong áo rộng.."*
(Trích "Xuân không mùa" của Xuân Diệu)

Thanh Trang

Đôi dòng về “Vần thơ Xuân cho em”

Xem qua tựa đề bài hát thì người nghe thế nào cũng dễ có ý nghĩ :”Lại một bài hát cho tuổi trẻ, mùa Xuân” ! Nhưng tại sao mùa Xuân lại cứ phải đi đôi với tuổi trẻ nhỉ ? Phải chăng vì đầu đuôi cũng chỉ vì hai chữ “thanh xuân” đã có tự lâu đời ? Người Pháp họ nào có thành ngữ “Âge de Printemps”, và dân Anh họ cũng nào có những chữ như “Springtime age” ? Ấy là tại dân Trung Hoa với dân mình, vì chữ nghĩa mà “kẹt cứng” với cái vụ ấy thôi !

Bởi nếu tuổi “thanh xuân” còn có nghĩa là tuổi của vụng dại, ngờ nghệch dẫn đến những hậu quả đáng tiếc cho về sau thì ai khác không biết chứ còn riêng tôi mà nếu có thể đi tắt, bỏ qua cái tuổi “thanh xuân” với những cái nông nổi vụng dại như vừa kê thì thà cho đi thẳng luôn đến tuổi ... trung niên cho tương đối khôn ngoan hơn một chút - tuy không có gì đảm bảo là qua đến tuổi trung niên thì con người ta khôn ngoan chín chắn hơn - thì tôi vui vẻ chọn giải pháp “đi thẳng” đến tuổi trung niên ! Có điều là ngẫm lại thì cũng thấy không xong ! Không ngây ngô vụng dại thì lấy đâu kinh nghiệm để mà “khôn ra”, tuy vẫn không hiếm người kinh mấy thì kinh, nghiệm mấy thì nghiệm nhưng “khôn ra” thì mãi vẫn không chịu “khôn ra” ! Và lại còn các chuyện hành chánh hành chiếc nữa chi ? Ba bốn chục tuổi thì ai cho mình ghi danh đi học Tiểu Học ? Bởi vậy mà hay dở gì đấy thì cũng cứ phải qua cái “tuổi thanh xuân” cái đã rồi thì ra sao đó về sau sẽ tính !

Nhưng có điều chắc chắn ở đây là “Vần thơ xuân cho em” không chỉ dành cho tuổi thanh xuân ! Bởi nếu vậy thì tôi đã chẳng mở đầu bài hát với câu “Rồi mùa Xuân đến sông ra biển rộng với trăng” !

Sao lại có chuyện “sông ra biển..” như thế này nhỉ ?

Giả dụ : Xuân đến thì từ thượng nguồn, băng giá đã bắt đầu tan. Nước sông ngòi dâng lên và trôi ra biển. Và từ nghìn xưa đến nay thì sông với biển, tuy hai nhưng coi vậy mà vẫn là một. “Nước sông ra biển, lại mưa về nguồn”; dân gian họ nói thế ! Và đấy cũng là ý nghĩa của tình vợ chồng khi có sự hòa nhập hai dòng đời lại với nhau !

Nhưng sao lại còn kéo theo cái vụ “trăng” ? Cũng giản dị nốt : gặp mùa trăng thì nước đi đến đâu, trăng “theo” đến đó. Trăng theo sông ra tuốt ngoài biển khơi. Và đây lại là cái ý “như hình với bóng” trong nghĩa vợ chồng !

Mà vợ chồng thì người ta không còn yêu nhau cái kiểu như đôi trẻ còn son rỗi của tuổi "thanh xuân". Họ còn phải lo chuyện công ăn việc làm hàng ngày. Còn chuyện “cơm cháo gạo tiền”. Còn chuyện con với cháu; v.v.. và v.v.. Cái gọi là “tình yêu” của thuở ban đầu bấy giờ đã “chuyên mục” thành cái “nghĩa vợ chồng”!

Thế thì một năm bốn mùa, đôi bên đều đầu tắt mặt tối không vì chuyện này thì cũng việc kia. Nhưng khi Xuân đến ngoài trời thì trông ra ngoài sân thấy cây cỏ đâm chồi nảy lộc, gì mà chả có lúc người ta trầm ngâm tư lự , nhớ đến những “mùa Xuân xưa” tưởng chừng như đã xa lác xa lơ trong đời, gì mà chả nhớ đến chữ “Tình” của hai vợ chồng thuở mới “yêu” nhau ?

Vậy thì vào một lúc nào đấy trong ngày, gì mà chả có lúc ông chồng nói với bà vợ :”Em (hoặc “Bà nó”) ạ ! Xuân đang đến ngoài trời kia kìa ! Em (“Bà nó”) hãy tạm gác bỏ mọi chuyện qua một bên để nhân ngày Xuân đang đến ngoài trời kia, ta cùng nhau đi “đạo phố mùa Xuân một chuyến nên chăng ?” “

Và nếu gặp người vợ hiền chuộng thực tế rồi thỏ thẻ trả lời :” Ừ, phải đấy ! Tiện thể thì em cũng ghé qua chợ mua con mực nan để về xào với bầu ” thì cánh đàn ông từ trung đến “Đại Niên” chúng ta cũng đừng có vì thế mà đâm ra sầu muộn vớ vẩn !

Thanh Trang

Nam Cali. đầu mùa Xuân 2009

Vườn thơ Xuân cho em

Thanh Trang

Rumba

Rối mùa Xuân đến sông ra biển rộng với trăng
đền biết em còn chờ đây chăng? Nguồn xa con
Mùa xanh thay
nước già từ một mùa già băng!
là lẽ đầu lòng còn già băng?
Em biết tôi chờ mùa Đông phim tơ cảm
Biêng biếc khung trời ngày Xuân nắng gieo tơ

lặng?
vàng!
Chợt đến hôm nào trời Xuân đã theo
Ngày vắng thanh mùa sang .. Gió này Xuân
âm lại vang tiếng tơ điệu đàn
Từng mùa Xuân
tiếp nối sắc Xuân vẫn xanh tươi mỗi Xuân một mới!
Con mùa xanh mãi tóc dáng Xuân thướt tha kia tháng năm dần
phai!
Cuộc tình ngày mới lớn có chăng vẫn
là tình mộng trong đêm vắng!
Lá rơi sân
trường, Xuân Hè qua Thu đến đó giấc mơ còn chăng?
Giờ này Xuân
đến trong đời còn mình với ta!
Chuyện gì xưa cũ vui buồn là chuyện đã
qua!
Mơ ước trong ngày nhìn em vẫn xanh tươi mặn mà!
Em có theo
anh cùng vui với Xuân hiện hóa?
Em biết chăng em lòng anh với bài tình
ca ?

Về bài hát "Đi giữa mùa Xuân"

Đầu đuôi như sau: Bạn Phan Anh Dũng bên Richmond gửi biểu tôi vào dịp Tết 2 cái CDs do Ông Hoàng Trọng thực hiện vào năm 1997 nhân dịp Tết Kỷ Sửu, với chủ đề "Nhạc Xuân Tiên Chiến" với Ban "Tiếng Tơ Đồng". Hai CDs có 25 bài hát, trong đó 12 bài là của Hoàng Trọng. Tôi có dịp nghe lại những bài thuộc loại "cổ kính" về Xuân trong Tân Nhạc Việt Nam như "Xuân về" và "Cô láng giềng" của Hoàng Quý, "Xuân và tuổi trẻ" của La Hối (lời hát của Thế Lữ), "Mộng chiều Xuân" của Ngọc Bích, "Gió mùa Xuân tới" của Hoàng Trọng, là những bài hát thời Tiên Chiến mà xưa giờ tôi vẫn yêu thích. Tất nhiên trong 2 CDs đó không thể thiếu "Ly rượu mừng" của Phạm Đình Chương, thế nhưng ta đều biết rằng bài hát này (cũng như một số bài khác trong 2 CDs vừa nêu) ra đời vào thời Đệ Nhất Cộng Hòa, cho nên âm hưởng của bài hát vẫn là dòng nhạc Tiên Chiến, thế nhưng tính theo niên kỷ thì đã thuộc vào "một thời khác" rồi!

Vậy thì đêm Ba Mươi Tết vừa qua, trong khi ngồi đón Giao Thừa trước khi bước qua một năm Kỷ Sửu khác thì tôi lại chẳng mấy thanh thản để "đón Xuân" vì còn mãi ngay ngáy chờ đến giờ để gọi một con số "800", coi xem ngày hôm sau, Mừng Một Tết mới là quái ác, mình có phải đi thi hành phận sự "Jury duty" hay không! Lát sau, gọi được con số đó rồi thì hệ thống trả lời tự động trên điện thoại nó nói là mình khỏi phải đi, tuy chiều hôm sau phải gọi lại để coi xem Mừng Hai Tết có phải đi nạp mạng cho cái vụ đó hay không!

Gỡ được một mối bận tâm trong đầu rồi thì tâm trí mới tương đối được tạm yên về mặt đó để còn có thể nghĩ đến chuyện khác! Vậy thì trong lúc chờ đợi mọi người trong đại gia đình tề tựu để "cúng Ông Bà" thì tôi bèn lan man nghĩ đến những "ngày Xuân xưa" tưởng chừng như đã xa lác xa lơ! Có điều là nhân vụ "nhạc Xuân Tiên Chiến" trong 2 CDs vừa nhận được và nghe qua thì tôi bèn lấy giấy bút ra phác thảo một cái gì đấy mang âm hưởng "Tiên Chiến" như xưa giờ tôi vẫn quen thuộc và yêu thích!

Thế nào mà sau việc "cúng Ông Bà", trước khi bước qua phần "cúng Giao Thừa" thì bài hát "Đi giữa mùa Xuân" đã xong cả nhạc lẫn lời! Quá nửa đêm một chút thì tôi ngồi vào đàn, làm một màn "hoà tấu", rồi "tách ra" phần hòa âm để gửi cho bạn Phan Anh Dũng bên Richmond vào ngày hôm sau!

Tâm Hảo bên Virginia vừa hát xong bài này và tôi cho là "rất có lý"! Khi tôi viết mấy dòng này thì anh Vũ Trung Hiền bên Cali cũng đang rục rịch để hát cho xong; mà không chừng cũng đã hát xong rồi!

Riêng tác giả thì sẽ không hát bài này vì cứ động đến cái gì xưa xưa một chút là tác giả lại dễ mũi lòng. Hát mà nghẹn ngào trong cổ họng thì làm sao hát?

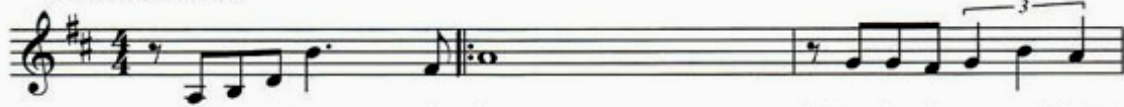
Thanh Trang

Nam Cali - Đầu mùa Xuân Kỷ Sửu 2009

Đi giữa mùa xuân

Thanh Trang

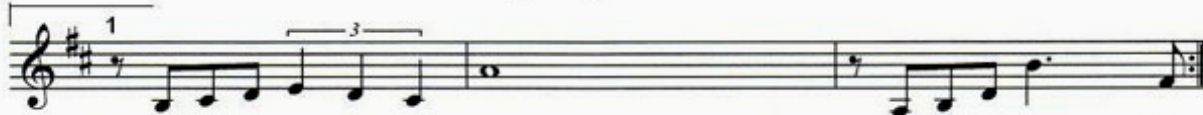
Lento moderato

Ngày nào khi gió mùa lên
Hương hoa diu vương ngát bên
xưa Nghe chim hòa vang ý giao

thêm mùa Đâu đây vang khúc ca thanh xuân
Bâng khuâng chân bước bên muôn hoa

Lòng chợt như tuôn dâng mạch sống ! Người về qua xóm làng

Tình xuân ngây ngất trong lòng ta ! Thắm cất cao lời nguyện

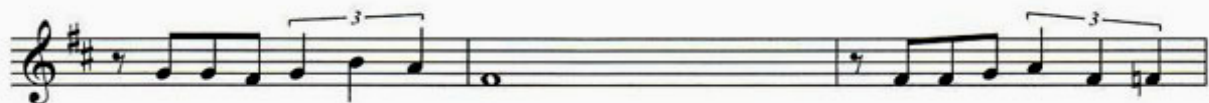
ước Thế gian yên bình khắp nơi nơi

Để những tâm lòng xuân mới Như cánh hoa Hồng

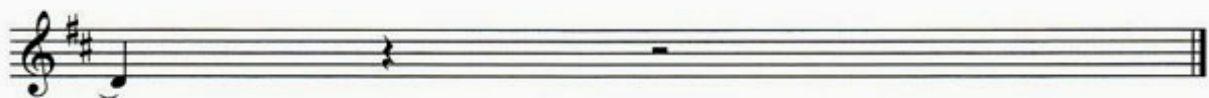
tươi ! Minh ta đi giữa mùa xuân

Tâm tư buồn vui đã bao lần Hôm nay ta đón xuân cổ

nhân Niềm vui theo ánh dương tràn dâng !

Mùa Xuân Nơi Xa

Sau năm 75, ở nước ta có bao nhiêu cảnh ngộ chia lìa, chồng một nơi vợ một ngả; và đối với những cặp chưa kịp lấy nhau thì cũng lại người một ngả kẻ một nơi, tức là cách nhau cả một đại dương? Chắc hẳn không thể gọi là ít; tạm coi như khó có thể dưới con số phỏng chừng khoảng năm trăm nghìn người! Trường hợp đôi đàng cùng ở lại trong nước nhưng vợ con ở nhà còn chồng, người yêu bị Cộng Sản giam giữ thì lại là chuyện khác! Người thoát được ra khỏi nước thì đi định cư ở Úc, Âu, Mỹ, tùy theo nơi nhận.

Vậy thì khoảng bao nhiêu cặp có cơ đoàn tụ ở nước người sau ba, bốn, năm, mười năm? Cũng lại cứ mà đoán phỏng chừng thì có thể nói là e không nhiều, nhưng lại ngả về phía những kẻ mới chỉ yêu nhau, chỉ mới “gắn bó” với nhau qua lời hẹn ước mà thôi!

Gia đình tôi có quen thân với một phụ nữ rất có nhan có sắc. Một đôi năm trước 75 thì cô ấy, thuở đó còn là sinh viên đang thời thiếu nữ, có đính ước với một chàng trai đang học dở dang ở Y Khoa. Sau năm 75 thì chàng trai nọ vượt biển qua được bên Pháp. Qua được đến nơi thì chàng ta phải vừa phải lo mưu sinh vừa lo học lại, nhưng vẫn thư đi tin về với người yêu còn ở lại Sài Gòn. Nhưng chẳng bao lâu thì cô nàng cũng cùng với mấy người anh trai vượt biển thành công và được phía Hoa Kỳ cho nhập cư! Bây giờ thì chàng ở bên Pháp, còn nàng thì ở bên Mỹ; chắc ăn quá rồi chứ còn gì? Không! Không!

gian với thời gian chỉ mới là điều kiện “cần” để con người ta có thể gắn bó trọn đời với nhau; chưa phải đã là điều kiện “đủ” ! Bởi thế mà có sự lạ là khi nàng còn ở Sài Gòn thì thư đi tin về vẫn đều đặn. Nhưng cô em qua đến đất Mỹ rồi thì bỗng ngưng thư từ bên Pháp qua lại cứ thế mà thưa dần. Và đến một ngày chẳng mấy đẹp giờ thì bất tin anh chàng người yêu kia luôn! Chẳng bao lâu sau, có người quen với gia đình cô em từ bên Pháp qua cho biết là “Người ta lấy vợ bên Tây rồi !” Xong một chuyện tình! Mà của đáng tội, phải đâu là cô em kém nhan kém sắc gì cho cam! Người mà đôi ba năm sau đây cô em lấy làm chồng thì hình như không hện ước gì nhiều cho lắm, chỉ có “thương rồi xin hỏi ngay làm vợ” thôi, nhưng “đôi trẻ” vẫn ăn ở với nhau đề huề cho đến tận ngày hôm nay, con cái đầy đàn!

Những chuyện như thế, không phải là hiếm hoi họa hoàn đâu đấy nhá, ít ra còn “có hậu” nhưng vẫn chưa đủ để tạo cho tôi được cái cảm xúc viết nên bài hát! Đàng nào thì cái chuyện “không giữ lời hứa hẹn”, “không giữ lời hẹn ước” cũng đâu có gì là lạ trong cõi thế gian? Vậy thì những chuyện kiểu như sau đây thì mới khiến tôi suy nghĩ để có đầy đủ cảm xúc mà viết nên bài hát!

Vợ tôi có quen thân với một chị bạn từ hồi ở Sài Gòn! Chị bạn đó có người yêu trước năm 75. Qua cái năm đen tối đó - ít ra là đen tối với những ai không ưa Cộng Sản, như kẻ viết mấy dòng này chẳng hạn, tưởng cũng cần nói rõ như thế - thì anh kia bị đưa vào trại giam của CS. Người yêu của anh thoát được qua Mỹ. Khi anh ấy được “tạm tha” - bọn chúng giam người ta cho đã, chẳng cần án ung gì hết, xong rồi sau đó có thả ra thì cũng chỉ là “tạm tha” thôi - thì bên này người yêu của anh bắt đầu thấp thỏm chờ! Chẳng may, anh bên kia tìm đường vượt biên mấy phen không xong, lớp thì lại còn mang bệnh từ những ngày lao khổ trong trại giam cho nên một ngày nọ đã lăn đùng ra chết! Người yêu của anh bên này “ở vậy” cho đến giờ, tuy đã là người thành đạt nơi quê người ! Mà nào cũng có phải là kém nhan kém sắc gì cho cam! Cái này thì không còn có thể coi như chuyện “thế gian thường tình” nữa !

Cuộc đời, thật về tình về duyên của con người chả có bao giờ minh bạch, suông sẽ được như ý con người người ta muốn! Lời lẽ nơi bài hát có chỗ thiết tha, có chỗ lạnh lùng tưởng như “bạc bẽo” thì âu cũng chỉ vì nhưng cái tạm gọi là “ngôn ngang” đó mà ra cả!

Thanh Trang

Nam Cali, đầu mùa Xuân 2008

Ghi chú:

Tác giả có tâm sự riêng với tôi rằng: "Thực ra con người ta khi xa nhau thì ngày nào, tháng nào, mùa nào mà chả buồn, chả nhớ? Bởi vậy tựa đề của bài hát vẫn có thể là "Mùa Thu Nơi Xa" hoặc "Mùa Đông Nơi Xa" tùy theo ta hát vào mùa nào trong năm; và chỉ cần đổi một chữ trong bài hát là xong! Riêng mùa Hè có thể là trời nóng nực cho nên bớt nhớ đi phần nào, do đó tạm ngưng hát trong những ngày Hè"! (Phan Anh Dũng - Richmond, Virginia)

Mùa Xuân nơi xa

Thanh Trang

Tango

Chờ đợi người, chờ theo tháng năm! Xa xôi đó có ai âm thầm?
qua! Bao lưu luyến xê như trăng tà!

Hay một người ngày đêm mong nhớ Và một người lòng như giá băng?
Phương trời xa còn ai mong nhớ? Hay niềm riêng mình ta với ta?

Chờ đợi người một thời cũng qua! Mùa trăng cũ chôn xưa quê nhà
Kỷ niệm nào chẳng như bóng mây? Khi xa vắng cỏ vun cho đây!

Fine

Khi tuổi Xuân còn trên mái tóc Khi con tim còn yêu thiết tha! Hôm nay phương
Rời một ngày người quên câu ước Nghe trong tim thoảng con gió bay!

trời này lại một mùa Xuân tươi về theo gió mây! Em mong anh từng ngày tưởng chừng rồi

mai kia gặp nhau chốn đây! Em xa anh nghìn ngày là ngàn tờ thư xanh về nơi phương

ây! Bên cũ trăng hẹn thề còn chẳng giặc mơ xưa một thời bao đắm say!

D.C. al fine

Chờ đợi người rồi Xuân sẽ

Mùa Xuân Quê Tôi - Thanh Trang 2006

Hợp Ca: Xin hãy đến quê tôi cho biết/ Lúc mùa Xuân vừa biếc cỏ non

Xin hãy đến quê tôi cho biết/ Lúc mùa Xuân hòa nét vàng son!

Nữ: Khắp quê tôi mùa Xuân kia vừa tới/ Khắp quê tôi mùa Xuân đến kia rồi!

Nắng Xuân xanh cùng chim hót hoa cười/ Lòng xuân xao như cũng lây niềm vui

Nam: Những nẻo đường xa ngoài biên giới/ Mưa trắng đồi nương sắc xanh tươi

Những dòng người trên đường phố mới/ Xuân đến rồi nắng Xuân rộn trên vai!

Nữ: Khắp quê tôi mùa Xuân mang tên/ Bắc, Trung, Nam sông núi nổi ba miền

Xuân nay về chung một bầu trời/ Cùng chung lòng đưa quê hương đi lên!

Hợp Ca:

Mùa Xuân với quê tôi là nắng ấm /Muôn người đi hòa cuộc đời chung

Lòng mơ ước niềm vui làm lẽ sống /Đường ta đi dù khó khăn vô cùng! (ta đi, ta đi)

Đường ta đi ..(Đường ta đi ..)

Nữ: *Quê tôi khi Xuân vừa mới sang*

(Nam: Quê tôi khi Xuân vừa mới sang..)

Nữ: *Đường Trường Sơn xanh biếc non ngàn/ Nẻo hồ Gươm sương thấm nắng tràn*

Nghe đâu đây dòng đời thân ái- Như điệu ngân một tiếng tơ đàn ...

Nam: *Quê tôi khi Xuân vừa mới sang*

(Nữ: Quê tôi khi Xuân vừa mới sang ..)

Hợp Ca:

Về miền Trung sông nước mơ màng/ Giòng Cửu Long sức sống tuôn tràn

Nghe âm vang Biển Đông sóng vỗ- Khúc Trường Ca quê hương mệnh mang ...

Mùa Xuân quê tôi

Nhạc & lời : Thanh Trang

Rộn ràng, sôi nổi. ♩ = 130

Xin hãy đến quê tôi cho biết lúc mùa Xuân vừa

The first system of musical notation consists of two staves. The top staff is in treble clef with a key signature of one flat (Bb) and a 2/4 time signature. It contains six measures of music with lyrics: 'Xin hãy đến quê tôi cho biết lúc mùa Xuân vừa'. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature, and contains six measures of rests.

biết cô non Xin hãy đến quê tôi cho biết

The second system of musical notation consists of two staves. The top staff is in treble clef with a key signature of one flat (Bb) and a 2/4 time signature. It contains six measures of music with lyrics: 'biết cô non Xin hãy đến quê tôi cho biết'. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature, and contains six measures of rests.

lúc mùa Xuân hòa nét vàng son !

The third system of musical notation consists of two staves. The top staff is in treble clef with a key signature of one flat (Bb) and a 2/4 time signature. It contains six measures of music with lyrics: 'lúc mùa Xuân hòa nét vàng son !'. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature, and contains six measures of music, including a double bar line and a sharp sign in the final measure.

Khắp quê tôi mùa

The fourth system of musical notation consists of two staves. The top staff is in treble clef with a key signature of one flat (Bb) and a 2/4 time signature. It contains six measures of music with lyrics: 'Khắp quê tôi mùa'. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature, and contains six measures of music, including a double bar line and a sharp sign in the final measure.

Xuân kia vừa tới khắp quê tôi mùa Xuân đến kia rồi !

Nắng Xuân xanh cùng chim hót hoa cười Lòng xuân xao như

cũng lay niềm vui !

Những nẻo đường xa ngoài biên giới

mưa trắng
đôi nương
sắc xanh
tươi
Những dòng
người trên

đường phố
mới
Xuân đến
rồi nắng
Xuân rộn trên
vai !

Khắp quê
tôi mùa
Xuân mang
tên
Bắc, Trung,
Nam, sông

núi giáp ba miền Xuân sang cùng chung một bầu trời

Cùng chung lòng đưa quê hương đi lên !

Mùa Xuân với quê

tôi là nắng ấm Muôn người đi hòa cuộc đời chung

lòng mơ ước niềm vui làm lễ sống đường ta đi dù

khó khăn vô cùng

Rubato

Đừng ta đi

Chậm vừa, tha thiết

Đường ta đi... Quê tôi khi Xuân vừa mới

sang Quê tôi khi Xuân vừa mới sang! Đường Trường

Sơn xanh biếc non ngàn, nẻo hồ gươm sương nắng tràn Nghe đâu đây giọng đời thân ái như điệu

ngân một tiếng tơ đàn! Quê tôi khi Xuân vừa mới

sang Quê tôi khi Xuân vừa mới sang! Về miền

Allarg.

Trung sông nước mơ màng Giòng Cửu Long sức sống tuôn tràn Nghe âm vang biển Đông sóng vỗ khúc Trường

Ca quê hương mênh mang !

Mùa Xuân ngày trở lại ... Thanh Trang

Ra đi khi Xuân về khắp lối
Câu hát tiễn đưa theo chân người
Hẹn mùa vui anh về
Tình xưa nói câu thề
Từng Xuân thắm bóng cô đơn chiều quê

Hoa xưa đã qua mùa nắng mới
Bâng khuâng vẫn sầu hương chia phôi
Rời người đi không về
Đường xưa lối câu thề
Mùa Xuân đến mưa Xuân giăng nã nê ..

Ngày nào ngoài sân cánh bướm tươi
Ngàn cây ríu rít tiếng hót vui
Và mắt xanh sao in khung trời
Tin về, sầu vẫn im phương người

Hôm nay gió thơm mùa lúa mới
Bâng khuâng vẫn sầu hương chia phôi
Sầu lạnh giá khung trời
Ngoài sân nắng lên ngời
Lòng riêng vẫn mưa Xuân giăng ngâm ngùi

“Mùa Xuân, (có) ngày (nào anh) trở lại ...?”

Khoảng năm cây số về hướng Bắc của Dalat có cái thung lũng vẫn được quen gọi là “Thung Lũng Tình Yêu”. Xưa kia, thời đất Dalat vẫn còn thuộc “Hoàng Triều Cương Thổ” thì cái thung lũng ấy có tên là “Thung Lũng Hoà Bình”. Thời cuối thập niên 60 khi tôi từ quân trường Thủ Đức lên thẳng nơi đó, vẫn trong bộ quân phục, để giảng dạy ở trường Võ Bị Quốc Gia thì cái thung lũng đó đã được quen gọi là “Thung Lũng Tình Yêu”!

Một buổi sáng đẹp giời, tôi còn nhớ, ngày chưa lập gia đình, đang mùa “Quân Sự” ở trường VB, khi mùa “Văn Hóa” chưa khai giảng, tôi – vẫn trong bộ quân phục hàng ngày- đèo theo trên chiếc “Lambretta-175-phân- khối” của tôi người con gái đang học lớp đệ Nhất bên trường Bùi Thị Xuân, người ít lâu sau tôi đưa vào bài “Huyền ..”, đến cái “Thung Lũng Tình Yêu” nọ. Đến nơi, dừng xe lại rồi thì chúng tôi tìm một chỗ có bóng mát, để cô nàng đứng tựa một cây thông già, còn tôi thì cầm khẩu súng Colt 45 ra nhập đám với mấy anh giáo sư người Pháp bên trường Yersin đang luyện tác xạ với những khẩu “Carbine” hay “Handguns” khác của họ ! Ở Dalat bao nhiêu năm trời, đây là lần duy nhất tôi đến “Thung Lũng Tình Yêu”! Tính tôi vốn không thích những cái nhãn hiệu “ồn ào” hoặc thơ mộng mà tôi cho là “sáo”!

Dalat thì ở chỗ nào lại không phảng phất bóng dáng của “Tình Yêu” ? Một cái thành phố nhỏ với trung tâm là mặt hồ “Xuân Hương”, thiên nhiên chen lẫn với phố xá, nhà cửa ... Trừ phi là những ngôi nhà chen chúc nhau theo các con đường giốc phía mặt trên của khu “Chợ Hoà Bình”, còn kỳ dư thì hầu như đứng từ ngưỡng cửa hoặc cửa sổ của bất kỳ một ngôi nhà nào rồi nhìn ra thì bất cứ một cậu một cô nào đang tuổi yêu đương cũng đã có thể mơ mộng viễn vông với những ngọn thông lác đác trên một triền đồi nào đấy ! Có thêm tí mây trắng lững lờ trên đầu ngọn thông thì sự mộng mơ kia lại còn đi xa nữa !

Ở một nơi mà khu phố chính chỉ vừa rộng để “..Đi dăm phút đã về chốn cũ ..!” như trong lời Thơ của Vũ Hữu Định trong bài “Còn chút gì để nhớ..” do Phạm Duy phổ nhạc, thì một buổi sớm hay “một buổi chiều nào..” (cũng bài Thơ ấy) mà “lòng (lại chả) thấy băng khuâng “ ?

Ngày ấy, tôi thấy là chả có nơi nào khác trên đất nước mà “mật độ tình yêu” lại cao như ở cái đất Dalat! Có hai trường nữ nổi tiếng ở đây là trường “Bùi Thị Xuân” và “Couvent des Oiseaux” (tuy bằng hiệu chính thức của trường này là “Couvent de Notre Dame de Lang Biang”). Có mấy trường Nam nổi tiếng là “Lycée Yersin”, “Collège d’Adran”, trường Trần Hưng Đạo. Có hai quân trường lớn là “Đại Học Chiến Tranh Chính Trị” và “Trường Võ Bị Quốc Gia”. Cạnh đó thì có Viện Đại Học Dalat với nhiều Phân Khoa khác nhau ! Ngàn ấy tuổi trẻ quây quần trên một khoảng diện tích chính không quá ba mươi cây số vuông , trong đó thiên nhiên đã chen vào một phần lớn, thì thử hỏi làm sao mảnh đất ấy không là mảnh đất của “Tình Yêu” ?

Duy chỉ có khác một điều then chốt về mặt đó so với những nơi khác trên đất nước ngày ấy !

Ra trường rồi thì họa hoàn lắm mới có người ở lại ! Người ta quen biết nhau, yêu sau suốt quãng đời học trò, quãng đời sinh viên, nhưng rồi sau đó thì thường là mỗi người một ngã, bởi học sinh những trường như “Couvent des Oiseaux”, “Adran”, “Lycée Yersin” phần lớn là từ các

nơi khác lên Dalat để học. Phía bên Viện Đại Học đã là như thế, thì phía bên hai cái quân trường lớn nọ lại càng là như thế !

Đám sinh viên của tôi bên Viện Đại Học mãn khóa vào cuối Xuân, sang Hè. Những người Sinh Viên Sĩ Quan của tôi bên Trường VBQG mãn khóa vào mùa Đông. Qua đến mùa Xuân thì lớp SVSQ VB đó đã có mặt trên khắp các mặt trận ở bốn Vùng Chiến Thuật. Không một SVSQ VB nào ra trường mà lại “thích” được lệnh bổ nhiệm về một đơn vị không tác chiến !

Thời ấy, những ngày cuối tuần ở Dalat là những ngày mà không khí “Tình Yêu” rộn ràng hơn cả ! Nam nữ học sinh, sinh viên dập dìu lượn phố thì đã đành, nhưng vào những ngày cuối tuần thì SVSQ từ hai quân trường lớn cũng được phép ra phố ! Con người ta gắn bó với nhau trong hai năm, bốn năm thì cũng đã là lâu lắm rồi chứ nhỉ ? Nhưng sau thời gian ấy, đến ngày ra trường, ngày mãn khóa, thì thường chỉ còn lại một lời hẹn ước ! Sớm hay muộn, giữ hẹn hay lỗi hẹn là tùy từng hoàn cảnh, tùy nơi từng con người.

Tôi chỉ biết chắc một điều: Đối với những người sinh viên của tôi ở Võ Bị Quốc Gia sau khi ra trường thì những lời hẹn ước của họ về tình yêu đều phải đối đầu với một điều mà lòng dạ con người không can dự gì vào cho được ! Quân phục trên người, hành trang trên vai, trên những con đường ra mặt trận, những lời hẹn ước bên nhau về tình yêu đều phải đương đầu với hai chữ nghiệt ngã nhất của một kiếp người: “Định Mệnh” !

Ngày ấy tôi viết bài hát “Mùa Xuân, ngày trở lại..” là để riêng tặng lớp Sinh Viên Sĩ Quan Võ Bị của tôi cũng như lớp SVSQ, học viên ở các quân trường khác. SVSQ khóa 24 của tôi, anh Vũ Cao Hiến đã từng hát bài này nhiều lần trên Đài Phát Thanh Dalat, trong chương trình của SVSQ VB. Tôi vẫn không quên dáng người cao lớn, giọng nói trầm ấm của anh. Anh nay không còn. Anh Vũ Cao Hiến mất trên đường đi tìm tự do sau thời gian bị giam giữ trong trại giam của Cộng Sản.

Khi viết bài hát thì tôi vẫn cứ muốn cho lời ca và ý nhạc thể hiện một niềm hy vọng, một niềm lạc quan. Ý tôi qua bài hát thực ra là : “Rồi đến một mùa Xuân yên bình nào đấy thì từ chiến trường đã im tiếng súng, anh sẽ quay về với em chứ phải không anh ?..” Thế nhưng tin tức từ các mặt trận theo về sau những ngày lớp sinh viên của tôi ra trường cho thấy là không ít người không thể nào giữ được lời hẹn ước xưa. (Từ nghìn đời nay, người ta vẫn nhắc đến mấy chữ “Cô lai chinh chiến ..” trong bài Thơ “Lương Châu Từ” của Vương Hàn đời nhà Đường ở bên Tàu) ! Bài hát, ngoài ý tình dành cho lớp người trẻ hiện ngang kia, còn là để dành cho những người mà tháng này qua năm nọ cứ thể mỗi mắt trông chờ.. Mà chờ nhau trong mùa Hạ, mùa Thu hay mùa Đông thì theo tôi vẫn không “thấm thía” bằng khi người ta chờ nhau trong mùa Xuân, khi mà hoa lá cây cỏ xanh tươi trở về theo tiếng chim hót nhưng còn người người ta trông chờ thì vẫn còn biệt lập ở một phương nào đấy . Chưa kể đến trường hợp người đi sẽ không còn bao giờ trở về !

Hôm soạn xong phần hoà âm cho bài hát thì tôi gửi nó đến một số bạn bè thân quen dưới dạng “wma file”. Anh Vũ Trung Hiến nghe phần hoà âm một hôm anh đi San José. Anh nói là anh “thích bài này lắm” và ngỏ ý hôm nào trở về Nam Cali thì sẽ ghé nhà tôi để hát. Hôm nay thì anh đã hát xong.

Tôi thu hai lượt anh hát; bỏ lần một, lấy lần hai vì lần thứ nhất tôi quên cho tiếng chim hót ở đầu và cuối bài hát ! Người ta chờ nhau rồi có thể bật tin nhau rồi buồn phiền gì đây, thế nhưng mùa Xuân thì vẫn đến và chim thì vẫn hót. Mùa màng cũng như chim chóc không biết đến những chuyện buồn vui của loài người !

Thanh Trang,

Nam Cali, đầu mùa Xuân 2005

Như còn đây mùa Xuân - Thanh Trang - Nam Cali. 31 tháng 12, 2006

Rồi mùa Xuân khoe sắc thắm trên hàng cây xanh
Từng hạt sương đọng tia nắng Xuân trên cành
Đường về thôn, hoa chen lối bên dòng lấp lánh
Bên lau xa, nước theo sông vờn uốn quanh ...

Rồi mùa Xuân đem vui đến bên ngàn nỗi nhớ
Mùi cỏ thơm chen hương lúa xanh đôi bờ
Kỷ niệm xưa như thảo thức trong từng câu Thơ
Bên Xuân xanh khuất trong ta từ bao giờ ?

Mau lên đi khi Xuân chưa phai trong ta nên ta vẫn yêu, ta chưa quên góp tiếng cười!

Mau lên đi khi trong cơn vui ta quên ta nên quên luôn biết bao cay đắng trong đời !

Một ngày đẹp trời dù là ngày thật tuyệt vời rồi cũng qua khi bóng xế đã tàn hơi !

Khi ta bên nhau lòng rộn ràng, dù muộn màng, thì đời còn rộn tiếng ca trên vành môi !

Rồi mùa Xuân đưa cánh én theo về quê em
Ngòai bờ đê hàng dương liễu buông tơ mềm
Và dòng sông rộn con nước khi thuyền ghé bến
Đã qua đi giấc mơ xưa giờ bỗng quên !

Còn lại đây mùa Xuân thắm chen ngàn nỗi nhớ !
Một ngày vui mong manh cũng như duyên hờ !
Kỷ niệm xưa nay thảo thức trong từng đêm mơ
Nhớ chẳng em những khi ta còn mong chờ ?

Ngày tháng nào yêu em

Chậm vừa

The musical score is written on a single treble clef staff in the key of D major (two sharps) and 3/4 time. The tempo is marked 'Chậm vừa'. The melody consists of eighth and quarter notes, often beamed together. Chords are indicated by letters above the staff: D, A7, G, Bm, and D. The lyrics are in Vietnamese and describe a nostalgic scene of a person singing on a boat during a rainstorm, wondering if the person they love still remembers them.

Này đây tôi hát khúc ca ngày xưa tôi quen
Lời tôi tha thiết với cung đàn xưa vang lên
Chiều mưa qua phố nhớ cơn mù sa trong đêm
Và em có biết tháng năm nào tôi yêu em ?
Xuân đã qua đây rồi, trạnh lòng tôi nhớ cánh hoa đào rơi!
Khi nắng vun lên đôi, hạ buồn ngơ ngác, vắng em rồi thôi!
Thu qua đây ngán ngơ trên con đường xưa khói mây bùng mờ

Thanh Trang

D

Tim tôi như mùa đông xôn xao chờ mong gió Xuân sang mùa!

Này đây tôi hát khúc ca ngày xưa bên em!

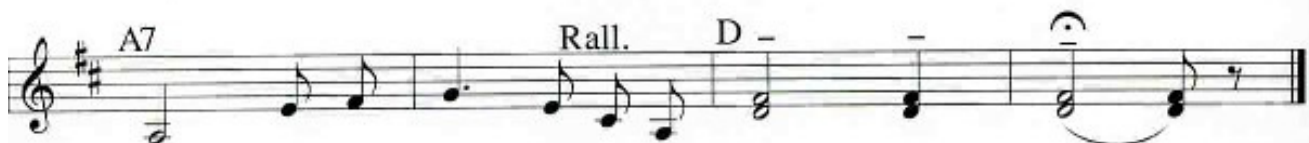
Lòng tôi xao xuyến với âm huyền xưa vang lên!

Chiều thu qua đó nhớ bao mùa thu Lâm - Viên!

Lòng tôi lá úa xót xa mùa Xuân chưa quên!

(Lòng tôi lá úa xót xa mùa Xuân chưa quên!)

Ngày tháng nào yêu Em

Dalat mùa Xuân năm 1973. D. đã tốt nghiệp sau bốn năm Đại Học. Trước đây, D. là học sinh trường nữ Trung Học “Couvent des oiseaux”. Ra trường thì D. được một ngân hàng tư ở Saigon tuyển dụng ngay. Hai bên tạm biệt nhau và cứ định ninh là cũng phải khá lâu nữa thì mới có dịp gặp lại. Chưa tròn tháng, một buổi chiều sau giờ giảng, vào phòng dành riêng cho các Giáo Sư bên Viện Đại Học thì tôi nhận được một xấp thư từ các nơi gửi về; trong có lá thư của D. Bóc ra xem, chỉ có mấy dòng ngắn gọn :”Em đã được người ta cho thuyền chuyển lên chi nhánh ở Dalat. Hy vọng khoảng đầu tháng tới em đã có mặt trên đó”!

Mùa Xuân chưa dứt, lũ hoa Đào vẫn còn phơn phớt tím ven hồ Xuân Hương thì D. đã lại có mặt ở Dalat. Mùa Hè năm đó âm áp, tuy tình hình chiến sự ở các Tỉnh Cao Nguyên Trung Phần đã bắt đầu sôi bùng ! Mùa Thu năm đó âm thấp, mưa nhiều. Sang Đông thì khô ráo nhưng lạnh căm. Hàng ngày đi làm, D. mặc áo dài , bên ngoài có khoác cái áo len mỏng. Gần tới ngày Lễ Noel , một buổi chiều ngang qua phố tôi thấy trong khung kính một cửa hàng nọ có bày bán một chiếc áo len màu xanh dương nhạt, loại “Turtle neck” !

Áng chừng thì cũng vừa khỏ người của D. Chiều đến, tôi ngồi uống ca-phê với anh bạn ở nhà hàng Mekong ngang khu chợ Hòa Bình. D. đi làm về với hai cô bạn, ngang qua đây thì bước chậm lại , nhìn vào bên trong cửa kính. Tôi bước ra . Cô nàng khoanh hai cánh tay trước ngực, trông có vẻ lạnh, nói:”Anh đưa em về chứ ?” Tôi lấy xe đưa D. về. Đến cổng, tôi nói là phải quay lại với anh bạn đang chờ ở nhà hàng, và dặn:” Tối nay em nói với N. (tên người em gái) đo vai, vòng ngực, thân áo, ... rồi chiều mai cho anh mấy con số đó” ! D. nhòen miệng cười :”Anh mà cần mấy con số đó à ?” Xong rồi vụt chạy vào sân trong.

Chiều hôm sau, tôi ngồi bên trong khung kính nhà hàng Shanghai , D. đi làm ra, ngang đó dừng lại. Tôi bước ra, chưa kịp nói gì thì cô ấy nắm lấy một bàn tay tôi, lật ngửa ra và lấy cái bút “bi” hờm sẵn trong tay viết lên ba con số. Từ bấy đến nay, năm tháng qua đi, tôi không còn nhớ ba con số đó, tuy khỏ người cùng vóc dáng của D. thì lúc nào tôi cũng hình dung ra được dễ dàng.

Giữa năm 1982, tôi từ trại giam của C.S. ra. Một ngày nọ, bốn người sinh viên cũ, một nam ba nữ ghé nhà thăm tôi. Họ báo tin D. đã qua đời vì bệnh ung thư gan. Một cô rút trong giỏ tay ra một tấm ảnh “Polaroid”, nói với tôi là ngày họ vào thăm D. ở bệnh viện thì thì D. muốn cùng nhau chụp chung tấm ảnh kỷ niệm. Không có sẵn máy ảnh, một anh chạy vội về nhà đem đến cái máy Polaroid. Chụp được vài tấm. D. nhấn một cô là sau này có dịp gặp lại tôi thì biểu tôi một tấm. Tấm ảnh chụp bên trong phòng bệnh, tuy có “flash” nhưng ánh sáng vẫn thiếu. Tôi nhìn tấm ảnh, thấy vẫn mái tóc dài khi xưa nhưng gương mặt đã có phần già đi và tiêu tụy. Trong tấm ảnh, D. mặc cái áo len loại “Turtle neck” màu xanh dương nhạt nhưng trong ảnh thì màu lại lên đậm. Chiếc áo tôi mua làm quà Noel cho D. năm xưa, vào giữa mùa Đông ở Dalat.

Có Sớm Ta Về

Có sớm ta về
Mùa Xuân vui ngàn chim hót bên đường
Lửa hồng bừng lên ánh dương
Ruộng đồng màu xanh lúa non
Trẻ hát vang ngoài thôn xóm
Có sớm ta về
Buồn vui theo cùng giây phút giao mùa
Chân lạc về qua lối xưa
Còn nhớ hôm nào tiễn đưa
Đời qua một cơn gió mưa !

Ngày mai ta về dựng miền đất mới
Ngày mai sông dài biển rộng vẫn vui
Mùa Đông qua rồi mùa Xuân sẽ tới
Tình ta là tia nắng soi đêm dài ..

Một sớm ta về
Mùa Xuân vui ngàn chim hót bên rừng
Mẹ già bạc phơ tóc sương
Mỗi mồn chờ mong bóng con
Giờ bỗng dựng nồng hơi ấm !
Có sớm ta về
Đàn con thơ cùng lên tiếng reo mừng
Em ngại ngừng như mới quen !
Dù có vui đừng góp thêm
Lệ vui nhòa trên tóc em !

Thanh Trang (1977)

Có sớm ta về

Thanh Trang

Chậm vừa, rộn ràng

mf F

Có sớm ta về mùa Xuân vui ngàn chim hát bên đường Lửa hồng bùng lên ánh dương Ruộng
về mùa Xuân vui ngàn chim hát bên rừng Mẹ già bạc phơ tóc sương Mỏi

Cmaj7 F

đồng màu xanh lúa non Trẻ hát vang ngoài thôn xóm Có sớm ta về buồn vui theo cùng giây
mòn chờ mong bóng con Giờ bỗng đứng nòng hơi ấm! Có sớm ta về đàn con thơ cùng lên

Cmaj7 F

phút giao mùa Chân lạc về qua lối xưa Còn nhớ hôm nào tiễn đưa Đòi qua một cơn gió mưa!
tiếng reo mừng Em ngại ngừng, như mới quen! Dù có vui đừng góp thêm Lệ vui nhòa trên tóc em!

Fine Bb F

Ngày mai, ta về dựng miền đất mới Ngày mai, sông dài biển rộng vẫn vui

Cmaj7 F

Mùa Đông qua rồi mùa Xuân sẽ tới Tình ta, là tia nắng soi đêm dài ..

D.C. al Fine

Một sớm ta

Về bài hát “Có sớm ta về..”

Bài hát này tôi viết thời gian bị giam giữ cùng những chiến hữu khác trong trại tập trung của CS. Chưa từng được phổ biến !

Tháng Tư năm 2005 này nữa là tròn 30 năm. Bài hát viết ra trong thời gian ở trại giam Long Giao thuộc địa phận Long Khánh. Tôi viết bài hát trên tinh thần giữ gìn, nuôi dưỡng niềm lạc quan trong lòng đồng đội. Trên tinh thần : trại giam chỉ là một trại giam nhỏ trong một trại giam rộng lớn hơn là cả nước. Muốn thoát ra một cách triệt để thì chỉ có nước bỏ đi “xây dựng ở một miền đất mới”, mà muốn làm như vậy thì rồi ra chỉ có cách tìm ra “biển rộng sông dài” mà các đồng đội của tôi ai cũng ngầm hiểu nhưng khi cùng hát với nhau trong trại giam, ngay trong tâm tai của đám quản lý trại giam thì bọn này hiểu ra là chúng tôi sẵn sàng trong tư thế “đi xây dựng vùng “Kinh-Tế” mới” theo chủ trương của Đảng và Nhà Nước của bọn họ !

Bài hát này, những ai không lọt vào vòng giam giữ của CS thì tương đối khó cảm nhận cho được trọn vẹn ý nghĩa của nó: Ai nấy đều chịu đựng gian khổ, thử thách, thông qua điếm tựa mạnh mẽ, thiết cốt nhất đối với đời mình là tình cảm gia đình.

Trong thời gian bị giam giữ tôi không hề viết một bài hát nào mang tính than thân trách phận hoặc căm hờn. Những điều đó thì ai nấy cũng đều đã có thừa “liều lượng” ở trong người !

Bài này tôi sẽ cho phổ biến trong kỳ 30 tháng Tư năm 2005, đánh dấu 30 năm đất nước lọt vào tay C.S. Để riêng tặng tất cả các đồng đội, chiến hữu đã từng chịu đựng gian khổ trong những trại giam của C.S.

Các bạn là những người đầu tiên được nghe !

Thanh Trang